

Ladislava Blažková: Můj život s Netem

Je nám pětadvacet. Jsme mladí a perspektivní. Život máme před sebou. A známe se dobře. Jsme spolu totiž v každodenním kontaktu. Já a Internet.

Všechno začalo před čtvrtstoletím.

Psal se rok 1987. Tehdy vznikl pojem Internet, říká Wikipedie. Ve stejném roce jsem se narodila, říká můj rodný list. Už od počátku bylo jasné, že budeme výjimeční. I když slova o výjimečnosti, v mém případě, jsou trochu nadnesená. Dobře, řekněme, že budu jiná. Do vínku jsem totiž dostala DMO. Tři písmena zkracující název diagnózy, která může za to, že se na svět dívám z vozíku. Na netu se o tom dá dočíst víc. V podstatě jde ale o to, že nemůžu chodit. Škoda to je, to bezesporu.

Brouzdání po webových stránkách mi to však nijak zvlášť nekomplikuje. V dobách připojení přes pevnou linku mi trochu vadilo moje pomalejší psaní. Počítala se každá minuta. Typické pisklavé zvuky signalizující připojení v období, kdy wifi bylo jen scifi. Tehdy jsem si myslela, že největší frajeřina je mít vlastní e-mailovou schránku. Pamatuju si přesně tu adresu. Zato heslo už nevím. Nepochybně jsem zkombinovala malá a velká písmena s čísly tak, aby moje heslo bylo co nejbezpečnější. Už si ho nepamatuju. Je tedy dokonale bezpečné.

Čert vem jedno heslo. Za tu dobu už jsem se stala vlastníkem několika mailových schránek a vím už, že to žádná machrovina není. E-mail má každý. A nejen ten. Taky profil na Facebooku, Twitteru a Youtubu.

Není to problém. Sedneš, založíš a jedeš. V minutě jsi v kontaktu s celým světem. Jednoduše. V jednoduchosti je krása. A v dostupnosti další pozitivum internetu. Ať jsem takřka kdekoliv, můžu být zároveň i na webu. Když náhodou nevím, kde jsem, internet mi poradí. Já, co jsem nikdy neotevřela žádnou mapu s ambicí zorientovat se v prostoru, teď používám plánovač trasy. Internet mi otevírá nové obzory. Ne, že by mě ty mapy nějak začaly bavit, ale je to praktické.

Vůbec je zajímavé sledovat, jak se s postupem času mění to, co na netu používáte. Ze zápasů NHL po síti jsem už vyrostla. Stálo mě to nespočet večerů před monitorem a vyrovnávání se s programi. Nikdy mi žádné online hry moc nešly. Určitě to souvisí s tím, že moje levá ruka nepatří mezi nejjobratnější. A tak jsem zřídka kdy vyhrála nějaký zápas, ale bavilo mě to. Stejně tak jako být trenérem virtuálního fotbalového týmu. Nakupovat hráče, trénovat je a vymýšlet zápasovou strategii. Dneska už mě kupovat hráče nebaví. Raději nakupuju něco v internetových obchodech. Je neuvěřitelné, jak internet poskytuje prostor k tomu, co by ve skutečnosti vůbec nebylo možné. Třeba vložit televizor do košíku je na webu otázkou jednoho kliku. Za pár dní vám pak zazvoní u dveří kurýr se zcela hmatatelnou televizí.

Jak se mění můj pohled na život, mění se i webové stránky, které navštěvuji. Místo profilu na libimseti.cz mě můžete najít na LinkedIn. Rostu spolu s Internetem.

Pomáhá mi, vzdělává mě, dává mi pocit svobody. A když mě náhodou přestane bavit, tak prostě zavřu prohlížeč. Nemusím nic vysvětlovat a jdu od něj. Chápe to. Je to kámoš. Koneckonců jsme přece vrstevníci....